

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy Jana Dvořáka a soudců Aleše Korejtky a Petry Venclové, ve věci

žalobců: a) J. B.
 b) M. B.
 oba zastoupeni advokátem Tomášem Doležalem
 sídlem nám. Republiky 679/5, 746 01 Opava

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje, IČ 70892822**
 sídlem Komenského náměstí 125, 532 11 Pardubice

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 12. 2017, č. j. KrÚ-
69419/122/2017/OMSŘI/Pu-2

takto:

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 12. 2017, č. j. KrÚ – 69419/122/2017/OMSŘI/Pu-2, sp. zn. SpKrÚ 69419/2017, **se ruší** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku nahradit žalobcům a),
b) k rukám jejich zástupce Tomáše Doležala, advokáta, náklady řízení ve výši 27.260,-- Kč.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 12. 2017, č. j. KrÚ – 69419/122/2017/OMSŘI/Pu-2, sp. zn. SpKrÚ 69419/2017, bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Chvaletice, odboru stavebního a územního plánování, ze dne 5. 9. 2017, č. j. CHVA-4279/17/SÚ/Lho, sp. zn. 00396/17/SÚ/Lho, jímž:

- a) Byla povolena výjimka podle § 169 odst. 3, 5 a 6 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále též „stavební zákon“), z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), pro umístění stavby „*krytého přístřešku pro automobil, zastřešenou pergolu, zděného oplocení podél společné vnitřní hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X a přístřešku na pozemku parc. č. X, vše v kat. území K., u rodinného domu č. p. X v obci K., které souvisí a podmiňují bydlení*“ (výrok I).
- b) Byly podle § 129 odst. 2 a 3 a §§ 90, 109 až 115 stavebního zákona a § 18c vyhlášky č. 503/2006 Sb., o podrobnější úpravě územního rozhodování, územního opatření a stavebního řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhláška č. 503/2006 Sb.“), dodatečně povoleny stavby „*krytého přístřešku pro automobil, zastřešené pergoly, zděného oplocení podél společné vnitřní hranice pozemků parc. č. X a parc. č. X a přístřešku na pozemku parc. č. X, vše v kat. území K., u rodinného domu č. p. X v obci K.*“ (výrok II). Současně byly stavebním úřadem stanoveny (mimo jiné) tyto podmínky pro užívání stavby: „*Východní stěna pergoly a část oplocení podél hranice s pozemkem parc. č. X v k. ú. K. nutno před ohlášenou údržbou sousední dílny ev. č. X na pozemku st. č. X v k. ú. K. manž. B. upravit takto:*“

- *koncový sloupek zděného oplocení: pomocí diamantového kotouče bude seříznut,*
- *východní strana pergoly: okap a dřevěné výplně budou demontovány.*

Úpravy budou provedeny na náklady vlastníků zastřešené pergoly a zděného oplocení.“

2. Proti rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 4. 12. 2017, č. j. KrÚ – 69419/122/2017/OMSŘI/Pu-2, sp. zn. SpKrÚ 69419/2017, podali žalobci žalobu, v níž namítali (viz též upřesnění žalobních bodů při jednání dne 30. 1. 2019 na listech číslo 59 až 61 soudního spisu), že řízení bylo zatíženou vadou, která mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé, neboť k žádosti o dodatečné povolení stavby byla přiložena projektová dokumentace, která neměla všechny náležitosti vyžadované § 1a odst. 1 vyhl. č. 499/2006 Sb., o dokumentaci staveb, ve znění pozdějších předpisů (dále též „vyhl. č. 499/2006 Sb.“). In concreto žalobci poukazovali na nedostatky situačních výkresů (absence okótovaných odstupů staveb, výškopisu a polohopisu apod.), chybějící hydrogeologické posouzení a chybějící (blíže nespécifikovaná) stanoviska a vyjádření. Dále žalobci žalovanému vytkli, že se řádně nevypořádal s jejich námitkami směřujícími proti projektové dokumentaci. Konkrétně zůstala nevypořádána námitka týkající se svažitosti pozemku stavebníků, když žalovaný pouze konstatoval, že není oprávněn zpochybňovat závěry autorizované osoby (projektanta). Dle žalobců je přitom i laikovi na první pohled zřejmé, že „spád“ není od dílny žalobců směrem k rodinnému domu stavebníků, nýbrž je opačný. Žalobci si stěžovali i na to, že zejména stavba zděného plotu byla umístěna tak, že

neumožňuje údržbu okolních řádně povolených staveb stojících na pozemcích žalobců (dílňa a dosavadní drátěný plot žalobců). Ze všech výše uvedených důvodů by dle žalobců mělo být žalobou napadené rozhodnutí zrušeno.

3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě setrval na závěrech obsažených v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí. Zdůraznil, že projektová dokumentace nebyla vadná a její rozsah a obsah odpovídal druhu a významu staveb. Pokud jde o námitky směřující proti odborným závěrům autorizované osoby (svažitost terénu), pak ty nebyly vypořádány, neboť žalobci na jejich podporu nepředložili žádné „*důkazy ani jiný posudek*“. Důvodné dle žalovaného nejsou ani námitky žalobců týkající se nemožnosti údržby dílny a drátěného plotu. Dle žalovaného „*v řízení ze strany žalobců nebyly předloženy takové podklady nebo podány takové argumenty, ze kterých by vyplynulo, že dodatečným povolením předmětných staveb bylo porušeno ustanovení vyhlášky č. 501/2006 Sb. ust. § 25 odst. 6, kde je stanoveno, že s ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu*“. Z výše uvedených důvodů žalovaný navrhl, aby soud žalobu zamítl.
4. Žádná z osob, které přicházely v úvahu jako osoby zúčastněné na řízení, nereagovala na výzvu soudu.
5. Soud přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále též „s. ř. s.“) žalobou napadené rozhodnutí, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.), a dospěl k závěru, že žaloba je částečně důvodná.
6. Předně soud uvádí, že projednávané (nikoliv skutkově a právně jednoduché) věci, věnovaly správní orgány odpovídající pozornost (rozhodnutí správního orgánu prvního stupně má 24 stran, rozhodnutí žalovaného 11 stran) a z jejich rozhodnutí je patrná upřímná snaha nalézt řešení přijatelné pro všechny účastníky řízení v situaci, kdy nebylo dosaženo dohody ve smyslu § 114 odst. 3 stavebního zákona. Přesto soud nemohl některé závěry správních orgánů akceptovat.
7. V daném případě bylo vedeno řízení o dodatečném povolení staveb podle § 129 odst. 2 a 3 stavebního zákona, a proto správní orgány zcela správně postupovaly přiměřeně podle § 90 a § 110 až 115 podle a §§ 90, 109 až 115 stavebního zákona. Dospěly též ke správnému závěru (který ostatně ani nebyl žalobci zpochybňován), že k žádosti o dodatečné stavební povolení bylo nutno přiložit dokumentaci, jejíž rozsah a obsah je stanoven v příloze č. 1 vyhlášky č. 499/2006 Sb., neboť předmětné stavby by ke svému umístění vyžadovaly územní souhlas. Současně platí (jedná se ustálený výklad, který soud považuje za racionální a nenalézá žádný rozumný důvod k jeho korekci), že dokumentace nebo projektová dokumentace musí vždy obsahovat všechny předepsané části s tím, že rozsah a obsah jednotlivých částí bude přizpůsoben druhu a významu stavby nebo zařízení, podmínkám v území, charakteru navrhované změny, stavebně technickému provedení, účelu využití, vlivu na životní prostředí nebo době trvání stavby. Znamená to tedy, že není nezbytné, aby každá dokumentace nebo projektová dokumentace obsahovala všechny body uvedené v jednotlivých částech. Je na projektantovi, aby s ohledem na to, pro jakou stavbu zpracovává dokumentaci nebo projektovou dokumentaci, určil přiměřený rozsah a obsah jednotlivých částí, které stanoví vyhláška v konkrétních přílohách (viz např. STAVEBNĚ SPRÁVNÍ PRAXE — PŘÍLOHA ČASOPISU URBANISMUS A ÚZEMNÍ

ROZVOJ – ROČNÍK XVI – ČÍSLO 2/2013, s. 3, dostupné v elektronické podobě na https://www.uur.cz/images/5-publikacni-cinnost-a-knihovna/casopis/SSP/2013/02_ssp.pdf).

8. Soud souhlasí se správními orgány, že obsah a rozsah dokumentace založené ve správním spise odpovídá druhu a významu staveb, podmínkám v území, stavebně technickému provedení a plánovanému účelu využití. Není pravdou, jak namítali žalobci, že dokumentace neobsahuje okótované odstupy staveb. Situační výkresy staveb, proti nimž mají žalobci výhrady (zděné oplocení, zastřešení pergoly), tyto údaje obsahují, resp. je z nich patrná vzdálenost nově povolovaných staveb od sousedních staveb stávajících. Součástí správního spisu je též vyjádření projektanta k odvodu dešťových vod (listy číslo 85 až 97 správního spisu). Obraz reliéfu (výškopis) je dle názoru soudu vzhledem k podmínkám v území, druhu, významu staveb, jejich stavebně technickému provedení a k plánovanému účelu využití nadbytečný. Žalobci dále poukázali na absenci polohopisu a různých stanovisek, nicméně neuvedli, a to ani po výzvě soudu při jednání dne 30. 1. 2019 (list číslo 60 soudního spisu), jaké konkrétní prvky znázornění polohopisu v dokumentaci postrádají a jaká konkrétní stanoviska (či vyjádření dotčených orgánů státní správy) nebyla doložena. V této souvislosti soud připomíná, že dle § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s. je žalobce povinen v žalobě vytyčit žalobní body, ze kterých musí být patrné, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené rozhodnutí za nezákonné či nicotné, přičemž uvedení konkrétních žalobních námitek zásadně nelze nahradit opakováním námitek uplatněných v odvolání či snad pouhým odkazem na takové podání, a to proto, že odvolací námítka směřovaly proti jinému rozhodnutí (proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), než které je předmětem přezkumu soudem [rozhodnutí žalovaného; k tomu srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2007, č. j. 8 Afs 55/2005-74, či rozsudek téhož soudu ze dne 29. 2. 2008, č. j. 8 Afs 98/2007-73; tyto závěry Nejvyššího správního soudu obstály i v testu ústavnosti (srov. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 2. 2008, sp. zn. I. ÚS 1841/07)]. Z výše uvedeného je zřejmé, že obsah a kvalita žaloby předurčuje podobu rozhodnutí soudu, protože míra podrobnosti odezvy správního soudu je závislá na tom, jak detailně své námítka žalobce v žalobě formuluje. Omezí-li se žalobci na obecná konstatování, nemůže na ně správní soud reagovat jinak než srovnatelně obecně (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 9. 2018, č. j. 8 Afs 170/2018 – 36, bod 20). Současně platí, že pokud žaloba neobsahuje dostatečně konkrétní názorovou oponenturu vedoucí ke zpochybnění závěrů správních orgánů, nemusí správní soud hledat způsob pro alternativní a originální vyjádření závěrů, které již přesvědčivě vyslovily správní orgány (podobně srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 11. 2014, č. j. 6 As 54/2013 – 128, popř. rozsudek téhož soudu ze dne 4. 3. 2015, č. j. 6 As 72/2014 – 88).
9. Správní orgány mají též pravdu v tom, že za správnost, celistvost a úplnost zpracované dokumentace odpovídá v souladu s § 159 odst. 1 stavebního zákona projektant. Také podle § 12 odst. 1 zák. č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných inženýrů a techniků činných ve výstavbě, odpovídá autorizovaná osoba za odbornou úroveň výkonu vybraných činností a dalších odborných činností, pro které jí byla udělena autorizace. Výše uvedené však neznamená, že stavební úřad není povinen řádně vypořádat námítka účastníků řízení vznesené proti projektové dokumentaci, přičemž s konkrétní námitkou se stavební úřad nemůže vypořádat prostým

odkazem na projektovou dokumentaci a na odpovědnost projektanta (srov. shodně např. rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 26. 11. 2015, č. j. 22 A 64/2013 - 269; zmiňovaný rozsudek Krajského soudu v Ostravě sice byl rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 9. 2017, č. j. 8 As 17/2016-154, zrušen, nicméně citovaný právní názor krajského soudu Nejvyšší správní soud bez výhrad akceptoval), zvláště když účastníci nezpochybňují odborné závěry projektanta, nýbrž zpochybňují správnost údajů, na nichž byly tyto závěry založeny (zde sklonitost terénu), přičemž správnost těchto „vstupních“ údajů lze ověřit i bez odborných znalostí. Ostatně i správní soudy se námitkami neúplnosti a nesprávnosti projektových dokumentací pravidelně zabývají (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 8. 2016, č. j. 2 As 199/2016 - 52, body 12 až 23). Pokud tedy žalovaný na námitky žalobců týkající se (zejména) svažitosti terénu reagoval tak, že odkázal na odbornost projektanta a jeho odpovědnost dle zvláštních právních předpisů, nevypořádal námitky žalobců řádně. Na tomto místě je vhodné připomenout též to, že Nejvyšší správní soud trvale akcentuje, že v řízení o dodatečném povolení stavby je třeba zohlednit specifickou (a z hlediska stavebního práva abnormální) situaci, kdy předmětem povolovacího procesu je již dokončená stavba. Pak se ovšem nelze spokojit při posouzení námitek sousedů jen s odkazem na stavební dokumentaci, byť by se jednalo o dokumentaci skutečného provedení stavby ve smyslu § 125 stavebního zákona (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2014, č. j. 6 As 207/2014 - 36, a ze dne 29. 3. 2017, č. j. 3 As 89/2016 - 30).

10. Ve sféře veřejné správy platí, že funkcí odůvodnění správního rozhodnutí je zejména doložit správnost a nepochybně i zákonnost postupu správního orgánu, jakož i vydaného rozhodnutí. Je proto nutné, aby se správní orgán vypořádal s námitkami účastníků řízení, přičemž z odůvodnění jeho rozhodnutí musí být seznatelné, z jakého důvodu považuje námitky účastníka řízení za liché, mylné anebo vyvrácené. Nevypořádá-li se správní orgán s některou se základních námitek účastníka správního řízení, je napadené rozhodnutí v této části nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů rozhodnutí (srov. – mutatis mutandis - např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008 - 109).
11. K možnosti údržby dílny a drátěného plotu žalobců soud uvádí, že zděné oplocení a zastřešená pergola byla povolena na základě výjimky z § 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb. (*„Vzdálenost stavby garáže a dalších staveb souvisejících a podmiňujících bydlení umístěných na pozemku rodinného domu nesmí být od společných hranic pozemků menší než 2 m.“*) vydané podle § 26 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Poněkud zmatečně proto působí odkaz na § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb. obsažený v odůvodnění obou správních rozhodnutí i ve vyjádření žalovaného k žalobě, neboť dle ustálené soudní praxe (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2015, č. j. 5 As 58/2013 - 215, či rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 13. 12. 2018, č. j. 46 A 75/2016 - 82) o výjimce z § 25 odst. 5 vyhl. č. 501/2006 Sb. se za situace podobné té, která nastala v nyní projednávané věci, rozhoduje teprve tehdy, nejsou-li splněny podmínky pro aplikaci § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb. (*„S ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.“*). Z postupu správního orgánu prvního stupně, který povolil na základě žádosti J. D. a M. D. výjimku z

§ 25 odst. 5 vyhlášky č. 501/2006 Sb., jakož i z postupu žalovaného, který rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil, je zcela zřejmé, že správní orgány dospěly k závěru, že § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. užít nelze (jinak by se správní orgány nepochybně též přezkoumatelným způsobem zabývaly charakterem zástavby a povahou staveb, resp. tím, zda jde o stavby související s užíváním rodinného domu).

12. Institut výjimky podle § 169 odst. 2 stavebního zákona je aplikovatelný i v řízení o dodatečném povolení stavby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 7. 2011, č. j. 1 As 69/2011-176, publikovaný pod č. 2418/2011 Sb.NSS). Výjimka povolená stavebním úřadem však nesmí popřít samotnou podstatu a smysl ustanovení, z něhož byla udělena (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 1. 2011, č. j. 1 As 96/2010 - 141). Správní orgány musí též zvažovat, zda „*povolení výjimky z obecných technických požadavků na výstavbu a dodatečné povolení stavby postavené v rozporu se stavebním povolením v přímém sousedství žalobců nezasahují do práv žalobců nad přípustnou mírou*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 2. 2005, č.j. 4 As 33/2003 - 106). Kromě „*bledání výsledku v souladu s veřejným zájmem je totiž úkolem stavebního úřadu i ochrana práv vlastníků sousedních nemovitostí*“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2013, č. j. 4 As 97/2013-40, publikovaný pod č. 2968/2014 Sb. NSS). Těmito zásadami se však správní orgány dle názoru soudu důsledně neřídily, když dodatečně povolily též stavbu zděného plotu, byť je jeho koncový sloupek umístěn tak, že v délce cca 20 cm zakrývá zdivo dílny žalobců, přičemž vzdálenost mezi zdí dílny žalobců a sloupkem je cca 3, 5 až 5 cm, jak je patrné např. z fotografií založených na listu číslo 35 správního spisu a na listu číslo 71 soudního spisu. Taková vzdálenost zjevně neumožňuje údržbu této části zdi dílny žalobců (např. otlučení omítky a nanesení nové). Toho si byl vědom jak správní orgán prvního stupně, tak žalovaný, a proto bylo v dodatečném povolení stavby stanoveno, že „*před ohlášenou údržbou sousední dílny ev. č. X na pozemku st. č. X v k. ú. K. manž. B. je nutno upravit koncový sloupek zděného oplocení tak, že bude pomocí diamantového kotouče seříznut*“. Správní orgány vtělením této podmínky do dodatečného stavebního povolení výslovně připustily, že stavba v podobě, v jaké byla povolena, povolena být neměla, jelikož je zjevné, že v rozporu s § 25 odst. 1 větou druhou vyhl. č. 501/2006 Sb. („*Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu.*“) neumožňuje údržbu části jiné řádně povolené stavby a případnou údržbu by bylo možno uskutečnit pouze po trvalém odstranění části dodatečně povolované stavby. Takový postup ale dle názoru soudu odporuje § 129 odst. 3 písm. b) stavebního zákona, neboť část zděného oplocení (koncový sloupek) je postavena v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu.
13. Pro úplnost na tomto místě soud uvádí, že v případném řízení o odstranění stavby je možno nařídit odstranění i jen určitých konkrétních prvků či částí stavby, je-li možno je odstranit při zachování zbytku stavby (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 11. 2008, č. j. 2 As 53/2007 - 111).
14. Naopak údržba drátěného plotu žalobců [pokud jej žalobci budou vzdor existenci nového plotu z bezúdržbových okrasných cihle DITON skutečně zachovat a udržovat (což dosud pravidelně nečinili, jak plyne z fotografií založených ve správním spise)] možná je (viz např. fotografii na listu číslo 35 soudního spisu), a to způsobem popsáním v souhrnné technické zprávě projektantem (v případě potřeby je též možno pletivo demontovat a po

jeho údržbě opět připevnit na ocelové sloupky, event. nahradit bezúdržbovým poplastovaným pletivem), byť soud připouští, že se jedná o situaci hraniční (k tomu srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 19. 2. 2013, č. j. 10A 285/2011 – 85, ve spojení s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 23/2013 – 53). Ostatně žalobci proti závěrům projektanta týkajícím se údržby drátěného plotu žádné konkrétní žalobní námitky v žalobě neuplatnili a soud není oprávněn je za žalobce domýšlet. Obdobně existence zastřešené pergoly nebrání údržbě stěny dílny, jak je patrné např. z fotografie založené na listu číslo 43 správního spisu a ze souhrnné technické zprávy k zastřešené pergole. Nadto v případě potřeby je možno dočasně snadno demontovat žlab a dřevěnou výplň na východní straně pergoly, čímž vznikne volný přístup ke stěně dílny žalobců. Ani proti těmto závěrům projektanta v žalobě žalobci žádné konkrétní námitky neuplatnili.

15. Lze tedy uzavřít, že některé ze základních žalobních námitek (bodů) byly důvodné, a proto soud žalobou napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (výrok I). Z toho, že soud žalobě vyhověl, však nelze vyvodit závěr, že oprávněné úřední osoby (zaměstnanci žalovaného a správního orgánu prvního stupně) porušily nějakou ze zákonem jim uložených povinností. V právní teorii totiž již dávno převážil názor odmítající Dworkinovu představu o metodologické dosažitelnosti jediného správného řešení právního případu (předpokládající i jedinou správnou interpretaci relevantního práva - tzv. *one right answer thesis* představená v knize *Law's Empire* /1986/, která byla konstruována jako protiklad k tezi L. A. Harta, jenž představil právo jako model s otevřenou strukturou, v němž významnou roli hraje soudcovská diskrece). Naopak převažuje názor, dle něhož právní věda není s to volbu interpretačních metod racionálně odůvodnit [srov. Holländer, P. *Filosofie práva*. Plzeň: Aleš Čeněk, 206, s. 227, a zahraniční literaturu tam citovanou; srov. též Hart H. L. A.: *Pojem práva* /*The Concept of Law*/. Praha: PROSTOR, nakladatelství s. r. o., 2004, s. 129 a násl.]
16. Právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
17. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. a úspěšným žalobcům přiznal proti žalovanému, který ve věci úspěch neměl, právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před soudem (výrok II) tvořených:
 - a) Odměnou advokáta. Zástupci žalobců přísluší za společný úkon při zastupování dvou nebo více osob za každou takto zastupovanou osobu mimosmluvní odměna snížená o 20% [§ 12 odst. 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), ve znění pozdějších předpisů, dále též „advokátní tarif“]. Zástupce žalobců učinil v řízení o žalobě 3 úkony právní služby [převzetí a příprava zastoupení, žaloba, účast na jednání před soudem; § 11 odst. 1 písm. a), d), g) advokátního tarifu]. Mimosmluvní odměna za jeden úkon právní služby činí částku 3.100,-- Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), § 7 bod 5 advokátního tarifu], po snížení podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu pak za každého ze žalobců 2.480,-- Kč, tj. za všechny zastupované žalobce celkem 4.960,-- Kč (2 x 2.480,-- Kč) za jeden úkon právní služby. Dále zástupci žalobců přísluší také paušální náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby ve výši 900,-- Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu). Celkem tedy činí odměna ustanoveného zástupce

15.780,-- Kč [odměna za 3 úkony právní služby 14.880,-- Kč (3 x 4.960) a náhrada hotových výdajů za 3 úkony právní služby 900,-- Kč (3 x 300)].

- b) Náhradou cestovních výdajů (§ 13 odst. 1, 4 vyhlášky č. 177/1996 Sb.) za cestu z Opavy do Pardubic a zpět vlakem (590,-- Kč) a náhradou za promeškaný čas (cesta z Opavy do Pardubic a zpět) za 6 půlhodin po 100 Kč (§ 14 odst. 3 vyhl. č. 177/1996 Sb.). Celkem činí cestovní náhrady a náhrada za promeškaný čas 1.790,-- Kč (590 + 1.200).
- c) Daní z přidané hodnoty (21 %) ve výši 3.690,-- Kč (17.570 x 0,21), neboť advokát žalobců je plátcem této daně (§§ 57 odst. 2 s. ř. s.).
- d) Zaplaceným soudním poplatkem ve výši 6.000,-- Kč (2 x 3.000) Kč.

Celkem 27.260,--Kč.

18. Platební místo („k rukám zástupce žalobců“) bylo určeno v souladu s § 149 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s § 64 s. ř. s., přiměřená lhůta k splnění povinnosti uložené výrokem II pak v souladu s § 160 odst. 1 o. s. ř. ve spojení s 64 s. ř. s.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 31. ledna 2019

Jan Dvořák v. r.
předseda senátu